

Dinsel Söyleşiler (2)

İçeriği Yazan: [Erdinç AYDIN](#) [1] Zaman: Paz, 07/12/2008 - 07:00

Referans İçerik: [Dinsel Söyleşiler \(1\)](#) [2]

Çağının öncüsü, çağların savaş narası oldurulan din

“İstanbul’u fetheden asker, ne büyük asker”

Yukarıdaki hadisten yola çıkabiliriz. (Sahih olup olmadığı tartışılmaktadır. Sahih ise örneğe uymakta, sahih değilse de dile getirdiğimiz çerçevede dikkat çektiğimiz konuya denk düşmektedir. İstanbul’un fethedilişinin tek sebebi elbette bu değildir.) İstanbul’un fethine kapı aralamış, Türk tarihindeki hatta dünya tarihindeki önemi ile mihenk noktası olmanın müsebbibi sayılabilecek bu hadis veya rivayet; ‘din’ kavramının “savaş narası” olarak kullanılmasına yada öyle gösterilmesine tarihimizden bir örnek olarak anlatılabilir.

Kaldı ki; Haçlı seferleri, dünya din tarihi açısından bu örnekten önce gelmektedir. Amerikan Başkanı G.W. Bush’un ‘son Haçlı seferi’ ilanı da “savaş narası oldurulan din” için iyi bir örnektir.

Gerçekten de din “savaş naraları” atar mı? Yoksa din aracılığı ile savaş naraları atanlar destek mi bulurlar?

Din günah keçisi olabilir mi?

Yoksa dini kullananlar mı “keçilerin” kendisi?

İman edenler neye iman ederse etsinler, “bilinmez” olanı kabullenirler; “Uzayda hayat vardır; uzaylılar bizi dünyaya bırakmışlardır.”, “Allah vardır ve varlığına şahitlik ederim.” gibi hüküm cümleleriyle. Kimileri bu kabullenışten huzur bulur, kemale erer, topluma da faydası dokunur. Kimileri bu kabullenışten ya da kabullenmiş gibi görünmekten çıkar sağlarlar. Hatta bunun her ikisinin de mümkün olduğu durumlar söz konusu olabilir.

Kişisel ihtiyaç olarak iman etmiş olanların oluşturduğu bir toplumda, kendisi dışında bir yönetim ya da kendisi için yönetimi ele alanlar için din; topluma ivme katmakta ya da frenlemekte bir araç haline geliyorsa, kendi vasfını terk eder. Kendinden önceki yönetim biçimlerine nüfuz etmekle kalmak zorunda olan; kendi nizamını kendisi oluşturamamış din, başka nizamların vasıtası olarak hoyratça kullanılır. Tarih boyunca yönetim biçimleri ne olursa olsun: mutlakiyet, kraliyet, cumhuriyet, demokratik cumhuriyet, halk cumhuriyeti, demokratik halk cumhuriyeti, İslam cumhuriyeti; “din” her daim halkların kontrol edilmesi, yönlendirilmesi amacıyla kullanılagelmiştir ya da “dinsizlik” dininin ritüelleri, inanç ve iman biçimleri işletilmiştir.

‘İstanbul’u fethettiren ruh, Haçlı seferlerine sebebiyet veren ruh budur’ demek eksik kalacaktır.

Aslında; bu ruh altına gizlenerek, ekonomik-siyasi temelleri olmasına karşın, öne çıkarılan şeyin bu ruh olduğu gerçeği yadsınmamalıdır.

Unutulmaması gerekir ki:

Sözde din adına yapılan her bir savaştan sonra anlaşmalarda;

“Din hâkimiyeti” değil, ne kadar ganimet, toprak ve vergi alınacağı konu olmuştur.

Bu yönüyle din; kendi iç mezhep savaşlarının da büyük bir kısmı dahil olmak üzere, Marx’ın deyimiyle, halk için iktidar sahipleri tarafından kullanılan **afyon** olarak kullanılagelmiştir.

Semavi hiçbir din, hırsızlığı emretmez; ama hırsızlık yapılır.

“Öldürmeyeceksin” emri olan bir dine mensup kişiler neden öldürürler?

İnsan faktörü, insan fitratı mı diyorsunuz?

“Tabiata dönüyorsunuz imanınızdan sıyrılıp derim”

Ama din kurallarına uysalar öldürmeyecekler diyeceksiniz.

1. Paylaşım Savaşında kaç insanın din kurallarına uyararak uymadığını biliyor musunuz? Ya II. Paylaşım Savaşında, ya Haçlı seferlerinde din adına din kurallarına uymayanlar, ya İstanbul’un fethedilişinde namaz ardından Bizanslılarla savaşan atalarımız. (‘İyi ki savaşmışlar; İstanbul gibi güzel bir memleket bizim olmuş’ bakışından uzak ve bugün Misakı Milli sınırlarında canımızı vereceğimiz toprak olarak değil).

Halife değil miydi Vahdettin; Ulusal Kurtuluş Mücadelesi verenlerin öldürülmesi ve idamı için fetva yazdırırken Şeyhülislam’a. (İstanbul’u mu, bütün vatanı ve üzerinde yaşayan halkı mı sözde iktidarı için İngilizlere din adına peşkeş çekmeye girişmiştir; yoksa tümünü mü?)

Daha vahimi var; ya mezheplerin doğuşuna sebebiyet veren aynı dinden olanların katıldığı savaşlar...

Protestanlığın ortaya çıkışı, Şiiliğin ortaya çıkışı...

Peygamberin okşadığı çocukların katledilişi Kerbela’da, eşinin Cemel vakasında cariyeye olarak alınıp alınmama tartışmaları...

Yakın tarihte; Çorum, Kahramanmaraş katliamları, Sivas’ta diri diri insan yakmalar... Irak’ta son günlerde Şii ve Sünni camilerinde patlayan bombalar... Sözde din adına değil miydi?

Ya da açıkça; iktidar savaşları için...

İnsan faktörü, insan fitratı mı diyorsunuz?

“Tabiata dönüyorsunuz imanınızdan sıyrılıp derim”

Ama din kurallarına uysalar öldürmeyecekler diyeceksiniz:

Bir kadına iftira atıp, sonra taşlanarak öldürülmesine (recm) sebep olanlar ve buna hüküm veren imamlar din adına İran’da, bir kadının bedenini Darülharp görüp tecavüz edeceklerini söyleyen, fetvalarını yayanlar Türkiye’de; buna ne demeli derim.

Sapkınlık mı sapıklık mı?

Dinde yeri yok mu?

Elbette yoktur. Allah merhamet sahibiyse -ki pek çok ayette **“Allah merhamet sahibidir”** diyor- O’nun “dini” bu kadar çelişkili, sözde iman edenleri bu kadar “alçak, canı ruhlu” nasıl olabilir?

İman edenlerin imanına seslenmek; yani yüreğinde olan korkan yanına, sevgi olan yanına, insan kalan yanına;

İktidarların siyasi, ekonomik emelleri için kendi imanını satma!

Ve komşun açken hâlâ; emir gelmişken sana, sofranda doyur karnını da sıkıyorsa sofradan kalkma!

Hurafelerle doldurulmuş din anlayışından toplumun kurtulabilmesi için eğitimin ne kadar bilimsel, aklın yoluna dayalı olduğunu sorgulamak gerekir. İslam dininin akıl dini olduğu kadiri mutlak beyanı iken; tekkelerde, cemaat evlerinde “aklını cebine sok öyle gel” diyenlerin **“Kur’an apaçık okuyup anlayasınız diye indirilmişken”** okuyup anlayamayacağını size empoze edenlerin, hüküm sahibi olanların; **“İşi ehline verin!”** emrini bile, emir hüküm sahiplerine gelmişken yani kendilerine, çevirip de ‘bak işi bilen biziz; dini bize sorun’ haline getirenleri... Kaldı ki İslam dininde ruhban sınıfı yoktur; olmasını isteyenler vardır!

İşte bu insanların yaptıklarının İslam ile ilgisini; İslamdışılık olarak koyamayan anlayış, sadece cahilliğin göstergesi ve bunun önüne geçilemeyişi de cahil bir toplumdan memnun olma gayesidir.

“Akletmez misiniz, düşünmez misiniz?” diyen Allah, cahiliye devrinde, insanları aklın aydınlık yoluna çağıran peygamber orada;

Ya inandığını söyleyen insanlar ne tarafta? Aklın ve ilmin yolunda mı? Cahiliye dönemini çağrıştıran hurafelerin kurbanları mı?

Kur’an’dan bağımsız bir din yaratan, dini iş tutan dincilerin (bilgisayarcı, ayakkabıcı, hurdacı gibi) tüccarlığına söyleyecek söz Allah katında var:

“Allah’ın ayetlerini satanlar Allah’ın sevmedikleri kullarından”;

Ya satın alanlar?

erdinc.aydin@politikadergisi.com [3]

[Bu yazı, Politika Dergisi Sayı 10’da yer almıştır. Tüm fazladan özellikleri ile özgün sayıyı indirmenizi öneririz. Sayı 10’u indirmek için [buraya tıklayınız.](#) [4]]

Yorumlar

Kaynak URL (03/05/2024 - 16:12 tarihinde yazdırıldı):

<https://www.politikadergisi.com/makale/dinsel-soylesiler-2>

Bağlantılar:

[1] <https://www.politikadergisi.com/pd-uye/erdinc-aydin>

[2] <https://www.politikadergisi.com/makale/dinsel-soylesiler-1>

[3] <mailto:erdinc.aydin@politikadergisi.com>

[4] <http://www.politikadergisi.com/sites/default/files/PD10.zip>